

Oriental Review: POST-AMERICKÝ SVĚT, POST-UKRAJINSKÁ GEOPOLITIKA

- CZ24 News | 2. srpna 2022

Politologové, včetně amerických, již léta hovoří o post-americkém světě. Ukrajinská krize a její blíží se výsledek naznačují novou kvalitu geopolitiky, neboť nepřímá účast Spojených států v tomto konfliktu vede k porážce Kyjeva, tedy k porážce Spojených států. Po porážce Napoleonovy Francie a Hitlerova Německa se jedná o poslední chybějící článek v řetězci vyjasňování vztahů mezi Západem a Ruskem v oblasti mocenské politiky. Poté je možné hovořit o nové normalitě ve světové a evropské politice, jejímuž nastolení bude předcházet období nekonfrontace, tedy psychologické adaptace západních elit na tuto realitu, komplikovanou [euforií z „vítězství ve studené válce“](#) a iluzí „unipolárního momentu“, jenž formovala současné generace západních politiků.

 Americký voják připravuje ukrajinské vojáky na cvičení v taktice přepadení v bojovém výcvikovém středisku Javorov ve Starychi na Ukrajině 26. července 2021.

Z čeho by se mohl skládat současný narativ mezinárodních vztahů, než vše zapadne na své místo v nadcházejícím a již vznikajícím světovém řádu?

Za prvé. Západ, vedený svou hlubokou historickou tradicí zdržování a příležitostně i rozeštvávání Ruska, se v poválečném období se Spojenými státy, jenž převzaly vedení od Německa a Velké Británie, vědomě rozhodl pro dvojí rozšíření – NATO a Evropskou unii – jako „pojistku“ proti znovuzrození silného Ruska a obnovení jeho postavení globální mocnosti. Současná krize byla předvídatelná: [George Kennan](#), který položil teoretické základy politiky zdržování (svým „[Dlouhým telegramem](#)“ z amerického velvyslanectví v Moskvě z roku 1946), považoval rozhodnutí rozšířit NATO za „nejosudovější“ v americké politice v období po studené válce.

Za druhé. Z historického hlediska současná krize završuje cyklus zdržování Ruska, který se datuje od první světové války a jehož jedním z klíčových cílů bylo, aby Berlín zabránil – v souladu s logikou [Thukydidovy pasti](#) – mohutnému hospodářskému vzestupu Ruska, srovnatelnému se současným vzestupem Číny, který byl výsledkem [Stolypinových reforem](#) (stejně jako všech předchozích – zrušení nevolnictví a velkých reforem Alexandra II.). Země měla silné postavení ve světovém obchodě – na trhu s obilím a ropou, měla silnou měnu a její hospodářský růst se pohyboval kolem 10 %.

Londýn vypuknutí války vyprovokoval svým nejednoznačným postojem ke svým spojeneckým závazkům vůči Francii, která byla ve vojenském spojení s Ruskem. Berlín byl do poslední chvíle přesvědčen, že Britové zůstanou stranou, pokud vyhlásí válku Rusku. Získat od Britů veřejné prohlášení v tomto smyslu bylo hlavním úkolem mise ruského velvyslance v Londýně Alexandra Benckendorffa, který nebyl nikdy splněn. Němci si byli vědomi, že Rusko lze rozdrtit pouze zevnitř a proto aktivně spolupracovali s Trockým a menševiky. Britové se zase k tomuto úkolu připojili v rámci mise lorda Milnera v lednu a únoru 1917 a podíleli se na [spiknutí liberálů z Dumy proti Mikuláši II.](#) které nabylo podoby únorové revoluce a abdikace cara, jež se stala bodem, z něhož není návratu při destabilizaci Ruska.

Liberálové připravili bolševikům cestu k moci. Cílem Londýna bylo zabránit úspěšné jarně-letní ofenzivě ruské armády a zabránit Rusku získat geopolitické výhody spojené s porážkou Německa a jeho spojenců, především faktickou kontrolu nad černoamořskými úžinami. Ruská revoluce, která přerušila evoluční vývoj země, tak byla výsledkem složitého spiknutí vnějších sil, které využívaly

různé segmenty stále ještě nezralé a nesourodé ruské politické třídy.

Za třetí. Konflikt mezi Ruskem a Západem má kulturní a civilizační rozměr, který sahá až ke [schizmatu univerzální církve v roce 1054](#), dobytí Konstantinopole křižáky v roce 1204 a jejímu pádu v roce 1453, kdy už pravoslaví získalo strategickou hloubku v Moskevském velkoknížectví. Hovoříme tedy o rozdílných osudech křesťanství na Západě, kde nakonec zvítězila reformace, znamenající návrat ke Starému zákonu, a na Východě, především v Rusku. Fjodor Tjutčev v polovině 19. století definoval vztah Ruska a Západu, který západní elity zcela sdílejí, včetně, soudě podle posledního vývoje, takto: „Rusko samotným faktem své existence popírá budoucnost Západu“.

 Vjezd křižáků do Konstantinopole, Eugène Delacroix, 1840

Konflikt mezi Západem a Ruskem byl tedy po celou dobu svého trvání bez ohledu na sbližovací momenty, kterých bylo ve 20. století mnoho (včetně ruské revoluce, významem srovnatelné s reformací), kulturní a civilizační, a pokud lze soudit z vývoje po studené válce, nemůže mít jiný pozitivní výsledek než mírové soužití, vyzkoušené ve studené válce. Unipolární iluze historického Západu na jedné straně a obnovení časové vazby a historické kontinuity moderního Ruska (ve vztahu k předrevolučnímu období) na straně druhé určují závažnost současného konfliktu, jeho existenciální povahu pro obě strany.

Navíc samotný vývoj západní společnosti v posledních nejméně 50 letech svědčí ve prospěch vstupu západní civilizace do věku úpadku. Předpověděl jej O. Spengler ve svém „[Úpadku Západu](#)“, podle něhož bude jednadvacáté a následující další století charakterizováno mimo jiné „vnitřním rozpadem národů v beztvorou populaci“ a „pomalým pronikáním primitivních států do vysoce civilizovaného způsobu života“. To vše je doprovázeno krizí kultury, jejíž počátek se dá odvodit od zničení tradiční společnosti v důsledku francouzské a následných revolucí devatenáctého století.

Aristokratická kritika západní demokracie, zejména postřehy francouzského politologa A. de Tocquevilla, který ve své „Demokracii v Americe“ poznamenal, že „svoboda názoru v Americe neexistuje“, kde „většina jí vytváří impozantní překážky“. Tento rys amerického vědomí a politické kultury je zcela zjevný v takových jevech, jako byl mccarthismus, a nyní se projevuje v podobě politické korektnosti, včetně vnucování „nových hodnot“ a apologetiky politických hnutí, jako je (BLM) „[Na životech černochů záleží!](#)“.

ZDROJ: [1](#) / [2](#)

Překlad: Admin Nekorektní TOP-CZ